

Bilag 1

Intentionerne med etableringen af den særlige klageret (eller som det hed i det oprindelige forslag i 1937: Appelret) kan læses af daværende justitsminister K. K. Steinckes artikel »GRUNDLOVEN, APPELRETEN OG DEMOKRATIET«. Han redegør her for genoptagelsespraksis i de foregående 10 år (1927–36), hvor ansøgningerne skulle stiles til de ordinære domstole: genoptagelse blev bevilget i 9 af de 338 ansøgte sager. Steinckes kommentar lyder:

»Praktisk taget alle krav om genoptagelse bliver altså afslået«.

Dette er en væsentlig del af hans begrundelse for etablering af den særlige klageret. Det skal blive nemmere at få sagerne genoptaget.

»Behøver dette virkelig at uddybes nærmere, og forstår man ikke, at flere og flere ræsonnerer således: Når de forskellige domstole gang på gang kommer til helt forskellige resultater eller helt modsatte resultater ud fra

det samme bevisgrundlag, så er det dog yderst betænkeligt, at der praktisk talt *aldrig* kan blive tale om genoptagelse af en sag, hverken på grund af begåede fejl eller på grund af nye oplysninger. Man tror ikke på, at man her har opnået en betryggende retsordning.«

Det interessante er – for en vurdering i dag – hvorvidt intentionerne er nået. Det er de klart nok ikke. I tiåret før oprettelsen af den særlige klageret blev 2,7 pct. af genoptagelsesbegæringerne imødekommet. Ifølge Steincke altså praktisk talt *aldrig*. I de fire tiår, der er gået siden, har tallene været henholdsvis 4,6 pct., 3,9 pct., 3,2 pct. og 3,1 pct., altså praktisk taget det samme og med klar nedadgående tendens. (For fuldstændighedens skyld skal det nævnes, at antallet af genoptagelser i forhold til antallet af *domfældelser* er faldet fra 18:100.000 i tiåret før klagerettens etablering til 12:100.000 i seneste tiår).